

Un any més, l'arribada d'octubre ens torna a dir que l'estiu ja s'ha acabat, i pel que fa al cinema, entrem dins una nova temporada anual, que res no té a veure amb aquell cinema-crispetes que ens ha entretingut a la sala fosca i ens ha fet la calor estival molt més agradable. I nosaltres, com cada any, donarem una ullada a vol d'ocell per damunt d'allò que ha estat la cartellera d'aquests darrers mesos, precisament perquè hi ha unes quantes coses a tenir en compte i que, tal vegada, encara ara podrem recuperar.

En primer lloc, l'estrella cinematogràfica indiscutible de les pantalles d'aquest estiu ha estat el més que esperat retorn del superheroi més gran de tots els temps, ni més ni menys que a *Superman Returns: El Regreso* (*Superman Returns*, Bryan Singer, 2006), la qual no ha deixat defraudat a ningú i es demostra una més que digna hereva d'aquella primigènia *Superman* (*Superman: The Movie*, Richard Donner, 1978), precisament, una de les coses que s'han respectat han estat les potents i inconfusibles notes musicals del mestre John Williams, qui va crear un tema principal que ningú no pot oblidar ja. Aquesta vegada, ha estat John Ottman l'encarregat de la composició, i ho ha fet prou bé. L'altra estrella estiuenca del cinema ha estat, és clar, *Piratas del Caribe: el Cofre del Hombre Muerto* (*Pirates of the Caribbean: Dead Man's Chest*, Gore Verbinsky, 2006), la segona part d'aquell gran èxit de taquilla anomenat *Piratas del Caribe: la Maldición de la Perla Negra* (*Pirates of the Caribbean: the Curse of the Black Pearl*, Gore Verbinsky, 2003), i que encara no ha acabat ni molt menys. Aleshores, si la primera part portava música de Klaus Badelt, aquesta vegada ha estat ni més ni menys que el mestre Hans Zimmer l'encarregat de la feina, respectant, és clar, el prodigiós tema principal compost pel seu deixeble; de vegades, al cinema passen coses molt curioses.

Després d'això, aquells que han pogut gaudir més de la sala fosca a l'estiu han estat els nins: per a ells es varen fer pel·lícules de més o menys qualitat com *Cars* (John Lasseter, 2006, el darrer producte de la factoria Disney, i que, com és habitual, porta música del sempre benvingut Randy Newman), *Monster House* (Gil Kenan, 2006, a qui ha posat música el bastant desconegut Douglas Pipes), o *Garfield 2* (*Garfield: A Tail of Two Kitties*, Tim Hill, 2006, que porta música de qui també signava la primera part, Christophe Beck). I després dels nins, també aquells que ja no són tan nins però encara volen passar una bona estona, amb coses com per exemple *Poseidón* (*Poseidon*, Wolfgang Petersen, 2006, amb música de Klaus Badelt), el remake d'aquella mítica *La Aventura del Poseidón* (*The Poseidon Adventure*, Ronald Neame, 1972, amb música del mestre John Williams), l'arribada a la pantalla gran d'una sèrie de la pantalla petita i també de la mà del seu creador *Corrupción en Miami* (*Miami Vice*, Michael Mann, 2006, amb música de John Murphy, qui malauradament no ha respectat el magnífic tema original de Han Hammer), noves idees que semblen cada vegada més velles com *La Joven del Agua* (*Lady in the Water*, M. Night Shyamalan, 2006, a la qual ha posat música el més que agradable James Newton Howard), o la darrera ferida dels Estats Units tractada d'una forma molt correcta a *United 93* (Paul Greengrass, 2006, amb música de John Powell).

I per acabar, dues feines de la nostra terra que musicalment són un veritable plaer: el darrer producte del nostre director més internacional, *Volver* (Pedro Almodóvar, 2006, a qui posa música el mestre Alberto Iglesias), i la gran superproducció *Alatriste* (Agustín Díaz Yanes, 2006, amb el meravellós talent de Roque Baños). Com cada estiu, el cinema ens ha donat de tot un poc; i nosaltres ens quedem amb el que volem. ■

*Superman
returns:*

